

Dnešní společnost se dá nejlépe přirovnat k rozjetému vlaku, kde samotný vlak představuje plánovaný záměr. Má určenou trasu a jasná místa zastavení dle jízdního řádu. Samotný záměr je dnes utvořen z nejvyšších pater korporátních společností, které ovládají celý svět a samotný vlak veze cestující za dohledu obsluhy vlakové soupravy. Cestující, jak sami chápete, představují obyvatele planety Země a vlakovou obsluhu v našem případě vykonávají politici.

Přátelé, je potřeba si uvědomit, že určitá politika je postavena pro danou vlakovou soupravu a vlak jede k předem připraveným cílům. Povoleny jsou jen ty zastávky, které jsou zaneseny s předstihem do plánu, do jízdního řádu. Bohužel tento plán nesestavují politikové, jak se mnozí jedinci na planetě Zemi domnívají, ale osobnosti ve vedení korporátních společností – jejich ,,peníze“. Koneckonců ti vlakem nejezdí. Jejich jediným plánem je vygenerovat ještě větší zisky.

Takže, aby bylo úplně jasno, politik je jen figurka, stejně jako cestující. Dokonce politik, který tuto hru prohlédne a chce zatáhnout za ruční brzdu a neplánovaně vlakovou soupravu zastavit, je jednoduše odstraněn.

Obdobný proces nastává i u nově profilujících se politických stran, anebo stran s radikálními změnami, jsou nahrazeny tak, jak se střídá obsluha vlakové soupravy v určitých mezistanicích.

Je opravdu nesmysl zabývat se politikou, volbama a pro veřejnost prezentovanými problémy, jelikož to vše slouží jen jako zaměstnání, aby cesta pěkně utíkala. Lidé si mylně namýšlejí, že volbami jde něco změnit, bohužel výše popsaný princip nic takového nepřipouští.

Volby jsou jen pro jedince důvěřivé danému cíli, nebo i pro jedince věřící v nejvyšší záměr, přiživujících se na zbytku vlakové soupravy.

Jako příklad, potvrzující předchozí popis, uvedu zajímavé téma – povinné čipování světové populace.

Schválně jsem vybral tento případ, jelikož je veřejnost masírovaná a ta samozřejmě čipování odmítá. Jsou zde povídačky o šelmě a o znaku šelmy, což je ten čip a já nevím co vše na toto téma je prezentováno. Zdá se však, že společensky je věc neprůchodná.

Ale ouha! Stačí jeden krok, o kterém dnes jedinci moc neuvažují, a společnost sama bude volat po očipování… Že nevíte, co by to mohlo být?

Odpovím – zrušení hotovosti!

Nejenom, že se zdá, že i zrušení hotovosti je prozatím nemožné a tak je i očipování nahony vzdálené, ale nechte být. Můžou se vyskytnout jednoduché kroky, přesně takové, jaké dnes spatřuji ve vývoji celosvětových událostí, a ty mohou nakonec vyústit v daný cíl.

Představte si, že přijde obrovská devalvace skoro veškerých peněz na světě. Proč by taková devalvace přišla? Třeba tím, že vyvoláte celosvětové šílenství pandemie koruny. Následkem takového šílenství je útlum celosvětové produkce čehokoliv. Ceny výrobků na trhu postupně klesnou, protože lidé budou mít obavy, co bude následovat, ale nakonec ceny produktů stoupnou, protože fabriky již dávno budou zavřeny. Zboží bude tak žalostně málo, že vám stejně peníze budou k ničemu, nic si za ně nakonec nepořídíte.

Vážení, zde je patrno, že se tyto věci řeší o úroveň dopředu a možná i více, než se vám jen zdá. Vlak prostě již dávno jede.

Dokonce je možné, že ke stejnému cíli dojedeme i s astronomickými dluhy po vyvolané vlně šílenství, kdy postupně uzavřeme všechny fabriky pro nerentabilnost a neschopnost splácet.

Samotný výrobek buď bude příliš drahý, anebo nakonec nebude vůbec. A tak se může stát, že někdo ,,chytrý“ z vlakové obsluhy vymyslí tah na záchranu cestujících, jak je udržet na cestě bez vystoupení v nejbližší zastávce. Daruje populaci elektronické peníze, nebo kredity na zabezpečení nutného hmotného zabezpečení každého jednotlivce. Prostě mu umožní cestu na ,,dluh“. Háček bude v tom, že tyto ,,peníze“ či kredity budou vaší jedinou vstupenkou do společnosti. Společnost bude vlaková souprava, jen tam máte vše zabezpečené. Mimo vlak je zóna smrti. Nepředstavitelný život. Takže, aby bylo jasno, jen samotný vlak vám zabezpečí vaše soukromí, dostanete své kupé a defakto budete rádi, že žijete!

Jenže znáte to, pokud dostanete jednu kartičku s nějakým elektronickým čipem, může se stát, že jednou tuto kartičku zapomenete, jednou ji můžete třeba ztratit a v tom nejhorším vám ji odcizí. Bude to ta nejcennější věc ve vašem držení v rámci společnosti. Nebude mít nic větší cenu, bude to vaše vstupenka do společenského života. Vážení a v této situaci je velice pravděpodobné, že tento čip budete chtít mít raději neustále při sobě a tak bude i nejvhodnější se nechat očipovat.

Jednoduchý příklad, jak vyvolat jednu věc k přijetí druhého následku a to celé k uvědomění si třetí skutečnosti, či vyvolání ,,umělé“ potřeby.

Proto uvádím, že vlak jede dle plánu, obsluha vlakové soupravy se mění dle potřeb a plánovaných statí, a cestující, ten si doslova musel jen zakoupit lístek.

Nu co s tím?

Jelikož nás život stále učí dalším dovednostem a lidé, kteří si najdou čas a o těchto věcech přemýšlejí na své cestě životem, i ,,skrze okénko“ vlakové soupravy uvidí, kde je možné vystoupit.

Dnes je diskutované téma ,,živý“ člověk. Co je to za termín a co si lze vůbec pod tímto názvem představit, jsou momentálně, zdá se mě, jen další smyšlenky, tak jako samotné očipování. A tak i já přidám další smyšlenku a bude jen na vás, jak si ji zpracujete.

Co jsem se zatím naučil během života na Mitgard zemi je, že věci bývají v podstatě velice jednoduché, neboť se vždy jedná o kauzalitu příčin a následků. To znamená, že věci na sebe neustále navazují a tak lze i vysledovat podobnosti, chcete-li obraznosti dalšího dění.

Pokud se tedy stanu dobrým pozorovatelem a opravdu si dělám čas na analýzu, pak zjišťuji, že okolo mne se pohybuje jen spousta vyplňujících scén, marastu, který má jen podkreslovat nebo doplňovat určité dění.

Bohužel těchto doplňujících obrázků je jako ve filmu. Hlavní zápletka, to, co chce film říci, je jednoduchá myšlenka, téma. Je to takový nosný záměr filmu a ten je rozpitván a rozložen do celého děje, jakože umělecké ztvárnění. Samotné umělecké ztvárnění je právě spousta balastu, snímků navíc, aby divák měl možnost se pobavit, strávit čas.

Tak jednoduše je to i v životě a my této výplni říkáme někdy magie. Jsou to kousky, které nás upoutávají a nám berou onen drahocený čas na všimnutí si hlavního tématu.

V podstatě se domnívám, že je v celku zbytečné dělit magii na černou a bílou. Mám dojem, že je to vždy od věci. Magie slouží jen k upoutání pozornosti a odvádí nás v životě nebýt jak se říká ,,tu a tady“ čili nebýt přítomen.

Proto je onen mág i součástí slova magnet. Buď nás věc o stejné polaritě odpuzuje, doslova odrazí, nebo naopak přitáhne tak, že se neodlepíme. Je to jen pomůcka pro něco a pro někoho. Zde záleží jen na našem vědomí si samých sebe, zda jsme již dostatečně moudří, jinak řečeno zkušení, a jsme doslova nad věcí. Tak si zachováváme onen rozhled a dobrý úsudek o sledovném snímku, životě. Na takové jedince magie a mágové jsou krátcí. Velice přesně to pojmenovali i do etap naši předci, když rozdělili život na etapy :

- žítělů – dnešní spotřebitel
- vesů – lidí samostatně výdělečně činné, uvažující o sobě a zdráhající se všemu podsunutému uvěřit
- vojáků, bojovníků – těch co již započali boj právě s nástrahami života
- vítězů – těch co již vybojovali své vnitřní vítězství. Přemohli nástrahy a jednoduše ví.

A tato poslední skupina v naší jakoby urychlené době, urychlené jen na prožitky, se neustále více naplňuje. Lidé zrají a přibývá vítězů.

To je ta správná voda na mlýnské kolo ,,živého“ člověka. Tito jedinci nakonec budou stát na prahu opravdových samospráv. Na prahu nové doby, kdy jim bude jedno, kdo co nařizuje, pro ně to platit nebude.

Vesmír netouží po otroctví, je založen na spolupráci. Takže důvěřovat obsluze vlakové soupravy je

zcestné, že vás vždy doveze za vašim cílem. Vaše cesta je otevřena jen vašim prozřením a vždy existuje skulinka, nebo nový začátek v určité stanici.

Já sám se domnívám, že již tato skulina dávno je, jen není odvážného, kdo by ji započal. Kdo by byl první, nebo možná i více prvních, co druhým ukáží, že je proč z vlakové soupravy vystoupit. Samotná skulina může být opravdu jednoduchá jako třeba otázka: pokud mne někdo chce soudit za skutky dle zákona, na jakém základě se to vlastně děje, když já jako jedinec jsem nikdy nic nepodepsal, že se těmito zákony budu řídit?

No chápete tu jednoduchost? Kdo vás poučil? Kde jste to podepsali? Jak vás tedy můžou soudit, pokud jste nikomu neublížili a nikoho neohrozili, jen žijete a konáte to nejlepší z hlediska svých dosavadních zkušeností?

Víte, když přijdu na stavbu, okamžitě podepisuji bezpečnost práce a není to kvůli mne, abych to znal. Ne, mnohdy se bezpečnost musí porušovat, aby byly splněny termíny či nepřešvihnutá nacenění dle uzavřených smluv. Stavitelé to ví a jen dělají, že nic nevidí. A proč se to děje? Protože jste podepsali bezpečnost práce a tím jsou mimo žalovatelnou újmu z vaší strany nebo jiného zastupujícího subjektu.

To samé jsou příbalové letáky, nebo poučení o výrobku, kde jistou formou uzavíráte svou koupi i dohodu s výrobcem a jeho poučením. On vám prostě jasnou formou píše, co smíte a co ne.

Nehledě na to, že i v dopravě dostanete pokutu jen proto, že jste prošli výcvikem v řízení silničního vozidla, udělali jste dokonce test a podepsali protokoly.

A teď to hlavní, zákon si však nekupujete. Test jste žádný nedělali. Dokonce nechcete využívat systémové ochrany, vůbec vás nezajímá, nečerpáte bonusy ,,dárcovské“ upoutávky a v tom nejjednodušším provedení, dokonce jste nikde nic nepodepsali, že se nějakým zákonem budete řídit!

Můžeme to připodobnit, že vaše duše je vždy čistá, nemáte závazku smluvně uzavřeného.

A zde je onen jedinečný bod, skulinka, na prahu ,,živého“ člověka. Člověka, co si uvědomuje svou moudrost a nezávislost.

,,Živý“ člověk nepotřebuje ochranu společnosti, nemá podepsanou žádnou smlouvu, či sjednaný závazek, jednoduše žije a spojuje se jen s těmi lidmi, kterým důvěřuje. ,,Živý“ člověk si sám sjednává své závazky a své smlouvy, tím se řídí a čerpá vše co mu Země dokáže poskytnout.

On prostě Ž I J E! Přijímá jen své omezení se.

Takovým jedincům bude patřit budoucí svět. Svět opanuje moudrost a odpovědnost ke sjednaným závazkům. Budou se vytvářet skutečné samosprávy.

Možná se vám milí čtenáři zdá, že je to konec.

Není.

Je zde další navazující skutečnost této realizace a tou je společnost ,,živých“ jedinců. Jejich vlakové soupravy. Proč se doposud nenašli odvážní jedinci k výpravě nové vlakové soupravy?

V podstatě je to právě v nalezení společné cesty, právě onoho společného záměru pro danou vlakovou soupravu. Dostat se od jedinečnosti a hmotného zavázání se.

Ve slovanských kruzích se toto téma společného záměru zobrazuje v duchovi. Jedinci si však mnohdy nedokáží vyobrazit, co je duch. A právě tento duch je klíčem k další činnosti.

Právě proto se i křesťanství zmiňuje o duchu svatém a v principu to znamená, že pokud přijmete ducha svatého, přijímáte právě podstatu a pravidla křesťanství. Začnete se jimi řídit. To samé se i hovorově objevuje v různých rčeních, oslovil ho duch doby, nebo jde z duchem doby atd, atd.

Pokud jste pochopili podstatu ,,živého“ člověka, pak si představte, že svět je rozšířen o množství kombinací dalších spoluobyvatelů. Vše a všichni vytváříme onu jednotu ducha. Dnes se mu říká i matrix. Naplňujeme naše podstaty, naše okolí a utváříme tak svět pravidel. Jedinec nikdy ve skutečnosti není sám a společnost je vyplněna jedinci.

Jsou zde zaběhlé zákony a zaběhlá pravidla. Také zde máme různé kodexy společenského chování. To vše vyplňuje prázdnotu okolo hlavní myšlenky, ideje a koneckonců ulehčuje nám to žití. Odevzdáváme se do obručí komformity a jistého okruhu bezpečí. Okruhu, kde víme, jak vše funguje, aniž bychom museli vynakládat energii na nové tvořivé budování smluv a závazků. Náš matrixový ,,duch“ je toho ochranou a jistotou. Každý jedinec si uděla ,,jen svou práci.”

Již zde se jasně projevuje, že i,když jedinec je důležitý pro společnost, je to nakonec společnost, co je nejvýše a tak je společnost i nadřazena jednotlivci.

Nepopisuji nic nového, vidíme to okolo sebe, přestože jednota ducha je nepředstavitelná a je vytvořena opravdovým přijetím jednotlivců.

Známe z minulosti, že prvotní společenství byla kmenová. Kdy kmen byl silný celek. Učili nás, že v kmeni nebyla manželství a byla to společnost postavená na dominatních prvcích. Ale opravdu to tak bylo? Nejsme příliš zahledění dnešním pohledem, skrze současnou společnost? Dokážeme se opravdu nezaujatě podívat, jak to asi bylo a co je pravdou?

Mně se totiž zdá, že právě dnes máme společnost svázanou skrze status manželství a tak jsme rozbití do polarit. Přitom celá společnost je unipolární. Je to množství jedinců a ten, kdo to vede pouze do polarity, porušuje tak jedinečnost všech jednotlivců.

Proč jsem to vše tak složitě popisoval, vážení čtenáři, je ten fakt, aby bylo jasno, že pokud se vyskytne ,,živý“ jedinec, živá bytost, sám nic proti duchu společnosti neprosadí. Společnost je společnost a jedinec je vždy pouze jedinec.

Zde je zapotřebí, aby se živí jedinci spojili a vytvořili jednotného ducha, vytvořili prvotní společnost – kmenovou, a tak začali působit duch proti duchovi. To jsou rovnocenní partneři na možnost uzavření nových smluv.

Celá společnost se následně bude muset zamyslet, zda matrixová pravidla nejsou již příliš svazující a na novém vzoru přijmout opatření. Jen tak opět dojde k obrušovaní již vyhraněných hran, názorů.

A jako perličku dovysvětlení a nejspíš námět dalšího článku.

Zdá se mne, že celý zádrhel je ve vnímání onoho kmene – ducha, co je jediný stabilní prvek celé rozvětvené koruny – společnosti.

Možná jsme se nechali unést povídačkama z mládí – ze škol, že kmeny byly o těch dominantních jedincích, kteří si podřídili druhé. A tak ti dominantní jedinci museli být ve střehu, aby je nikdo neporazil a tím nesesadil.

Myslím si, že tak uvažují lidé v polaritě ze vztahů v párech, v rodech, kde mají vytvořenou onu jistotu ochrany svého okolí, svého pole bezpečí. Mají vypracované návyky, které jim slouží a zároveň, nezlobte se na mě, je odlákávají z jejich životních naplnění. Je to vykoupená pohoda.

Již samotná podstata rodu je o omezení prostoru, o omezení síly a o omezení hlavního toku po Boukøvici – RO. Naopak třeba název rasa je o projevu zrodu proudu RA. A přidám teď jednu zvláštnost, co mě vytanula z paměti, že když jsem četl Velesovu knihu, bylo tam někde napsáno, že počátek úpadku naší velké minulosti bylo v uchvácení moci rody. Při rodovém dědictví. Kde je potom ona dominance?

Zdá se mne, že opravdu neumíme správně nahlížet skrze prosté přivlastnění si jedince druhého pohlaví, že nám patří. Neumíme vidět onu unipolárnost, onu jednoduchou praktiku společného rozvoje. To je ta hlavní brzda, naše omezenost.

Nevnímáme přirozeně slovo rod a slovo kmen.

Samotné slovo kmen je zajímavé podstaty, rozdělíme-li slovo na k-men, dostáváme zde k jako kon – činnost nějaké podstaty, a anglicky slovně řečeno muž a já myslím, že obrazně dříve myšleno jedince.

A tak se opět vracím k tématu a příště se blíže podíváme na onu podstatu prvotních vazeb v nové vlakové soupravě utvořené ,, živými“ bytostmi.

~~~

Zdroj: https://www.boukovice.com/n%C3%A1%C5%A1-podpis

Sdílet
~~~